

Edi?ie provizorie

HOT?RÂREA CUR?II (Camera întâi)

22 noiembrie 2018(*)

„Trimitere preliminar? – Articolele 56 ?i 63 TFUE – Libera prestare a serviciilor ?i libera circula?ie a capitalurilor – Institu?ii de credit – Tax? de stabilitate ?i contribu?ia special? la aceast? tax? calculate pe baza totalului bilan?ului neconsolidat al institu?iilor de credit stabilite în Austria – Includerea opera?iunilor bancare cu caracter transfrontalier – Excluderea opera?iunilor efectuate de filiale într-un alt stat membru – Diferen?? de tratament – Restric?ie – Justificare”

În cauza C?625/17,

având ca obiect o cerere de decizie preliminar? formulat? în temeiul articolului 267 TFUE de Verwaltungsgerichtshof (Curtea Administrativ?, Austria), prin decizia din 18 octombrie 2017, primit? de Curte la 3 noiembrie 2017, în procedura

Vorarlberger Landes- und Hypothekenbank AG

împotriva

Finanzamt Feldkirch,

CURTEA (Camera întâi),

compus? din doamna R. Silva de Lapuerta, vicepre?edint?, îndeplinind func?ia de pre?edinte al Camerei întâi, ?i domnii J.?C. Bonichot (raportor), A. Arabadjiev, E. Regan ?i C. G. Fernlund, judec?tori,

avocat general: domnul P. Mengozzi,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scris?,

luând în considerare observa?iile prezentate:

- pentru Vorarlberger Landes- und Hypothekenbank AG, de C. Nauer, Rechtsanwalt;
- pentru guvernul austriac, de G. Hesse, în calitate de agent;
- pentru Comisia European?, de R. Lyal, de N. Gossement ?i de C. Tritz, în calitate de agen?i,

având în vedere decizia de judecare a cauzei f?r? concluzii, luat? dup? ascultarea avocatului general,

pronun?? prezenta

Hot?râre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolelor 56 și 63 TFUE.

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Vorarlberger Landes- und Hypothekenbank AG (denumită în continuare „Hypothekenbank”), pe de o parte, și Finanzamt Feldkirch (administrația financiară din Feldkirch, Austria), pe de altă parte, cu privire la deciziile acestuia din urmă din 20 ianuarie 2015 privind stabilirea cuantumului taxei de stabilitate și a cuantumului contribuției speciale la taxa de stabilitate pe care trebuie să le plătească pentru anul 2014.

Cadrul juridic

3 Articolul 1 din Stabilitätsabgabegesetz (Legea privind taxa de stabilitate, denumită în continuare „StabAbgG”), introdus prin Budgetbegleitgesetz 2011 (Legea complementară privind bugetul pe anul 2011), din 30 decembrie 2010 (BGBl. I, 111/2010), prevede:

„Taxa de stabilitate se aplică activităților desfășurate de instituțiile de credit. În sensul prezentei legi federale, instituțiile de credit sunt instituțiile care dispun de o licență în temeiul Bankwesengesetz (Legea privind sistemul bancar), BGBl. 532/1993, și filialele unor instituții de credit străine care sunt autorizate în temeiul Legii privind sistemul bancar să ofere servicii prin intermediul unei filiale stabilite în Austria. [...]”

4 Articolul 2 din StabAbgG, în versiunea anterioară Legii federale BGBl. I, 184/2013, prevede:

„(1) Baza de calcul al taxei de stabilitate o reprezintă totalul mediu neconsolidat al bilanșului (alineatul 2) instituției de credit, din care se scad sumele menționate la alineatul 2. În ceea ce privește anii calendaristici 2011, 2012 și 2013, trebuie să se ia în considerare totalul mediu neconsolidat al bilanșului aferent exercițiului financiar care se încheie în anul 2010. Începând cu anul calendaristic următor, trebuie să se ia în calcul totalul mediu neconsolidat al bilanșului aferent exercițiului financiar care se încheie în anul anterior anului calendaristic pentru care se datorează taxa de stabilitate.

[...]

(6) În ceea ce privește instituțiile de credit prevăzute la articolul 1 care au sediul în alt stat membru [...] și care își desfășoară activitatea în Austria prin intermediul unei filiale, trebuie să se calculeze o sumă fictivă a bilanșului aferent volumului tranzacțiilor acestei filiale, în conformitate cu dispozițiile alineatelor 1-5, iar aceasta formează baza de calcul.”

5 Articolul 3 din StabAbgG, în versiunea anterioară Legii federale BGBl. I, 13/2013, prevede:

„Taxa de stabilitate aplicabilă acelor părți ale bazei de calcul prevăzute la articolul 2

1. care depășesc suma de un miliard de euro, fărî se depășească 20 de miliarde de euro, este de 0,055 %,

2. care depășesc suma de 20 de miliarde de euro, este de 0,085 %.”

6 Articolul 3 din StabAbgG, astfel cum a fost modificat prin Legea federală BGBl. I, 13/2013, prevede:

„Taxa de stabilitate aplicabilă acelor părți ale bazei de calcul prevăzute la articolul 2

1. care depășesc suma de un miliard de euro, fărî se depășească 20 de miliarde de euro, este

de 0,09 %,

2. care depăşeşte suma de 20 de miliarde de euro, este de 0,11 %.”

7 În temeiul articolului 7a alineatul 1 din StabAbgG, contribuţia specială la taxa de stabilitate trebuie calculată ca procentaj din sumele datorate cu titlu de taxă de stabilitate.

8 În conformitate cu articolul 7b alineatul 2 din StabAbgG, cuantumul taxei de stabilitate pentru anul 2014 rezultă din aplicarea coroborată a dispoziţiilor citate, în vigoare anterior şi ulterior modificărilor aduse prin Legile federale BGBl. I, 184/2013, şi BGBl. I, 13/2014.

Litigiul principal şi întrebarea preliminară

9 Hypothekenbank este o instituţie de credit cu sediul în Austria, care furnizează servicii bancare clienţilor cu reşedinţă în acest stat membru, precum şi în alte state membre. Totalul bilanşului Hypothekenbank rezultă, pentru o parte importantă, respectiv aproape un sfert din anul 2014, din operaţiuni bancare efectuate cu al doilea grup de clienţi.

10 Prin două decizii din 20 ianuarie 2015, administraţia financiară din Feldkirch a stabilit, în conformitate cu StabAbgG, cuantumul taxei de stabilitate şi al contribuţiei speciale la taxa de stabilitate datorate de Hypothekenbank pentru anul 2014. Acţiunea împotriva acestor decizii a fost respinsă de Bundesfinanzgericht (Tribunalul Fiscal Federal, Austria) prin hotărârea din 1 aprilie 2016.

11 În susţinerea recursului formulat în faţa Verwaltungsgerichtshof (Curtea Administrativă, Austria), Hypothekenbank susţine că nu ar trebui să plătească taxa de stabilitate şi contribuţia specială pentru motivul că aceste taxe contravin, pe de o parte, normelor în materie de ajutor de stat şi, pe de altă parte, liberei prestări a serviciilor şi liberei circulaţii a capitalurilor. În special, această instituţie de credit susţine că articolul 2 din StabAbgG se află la originea unei discriminări în măsură în care prevede un tratament diferit pentru operaţiuni similare. În timp ce operaţiunile bancare pe care o instituţie de credit stabileşte în Austria le efectuează, fie intermediar sau prin intermediul unei filiale într-un alt stat membru, cu resortisanţi ai altor state membre sunt luate în considerare pentru a determina baza de calcul al taxelor în litigiu, aceleaşi operaţiuni realizate prin intermediul unor filiale stabilite într-un alt stat membru nu sunt luate în considerare.

12 Astfel, un grup de societăţi ar fi impozitat mai favorabil decât o întreprindere care nu face parte dintr-un grup. În fapt, în cazul unui grup, criteriul neconsolidării ar avea ca efect automat excluderea bilanşurilor filialelor stabilite într-un alt stat membru decât Austria din baza de calcul al taxelor în discuţie. Situaţia ar fi diferită pentru o societate izolată care furnizează, ea însăşi sau prin intermediul unei sucursale, servicii în alte state membre decât Austria, din moment ce aceste servicii ar fi incluse automat în bilanşul acestei societăţi şi în baza de calcul al taxei de stabilitate pe care trebuie să o plătească. Această situaţie ar constitui o discriminare, aspect care ar decurge din Hotărârea din 5 februarie 2014, Hervis Sport- és Divatkereskedelmi (C-385/12, EU:C:2014:47). Discriminarea respectivă ar fi susceptibilă să împiedice prestarea de servicii bancare în alte state membre decât Austria. Ea ar fi putut fi evitată dacă baza de calcul al taxei de stabilitate şi al contribuţiei speciale la această taxă ar fi fost determinat în funcţie de totalul bilanşului consolidat, permiţând în acelaşi timp deducerea unor eventuale taxe de aceeaşi natură care trebuie plătite de o filială în alt stat membru.

13 Verwaltungsgerichtshof (Curtea Administrativă) consideră că nu este sigur că rezultă din Hotărârea din 5 februarie 2014, Hervis Sport- és Divatkereskedelmi (C-385/12, EU:C:2014:47), pronunţată în materia libertăţii de stabilire, precum şi din Hotărârea din 2 iunie 2005, Comisia/Italia (C-174/04, EU:C:2005:350), din Hotărârea din 12 decembrie 2006, Test Claimants

in the FII Group Litigation (C-446/04, EU:C:2006:774), și din Hotărârea din 24 mai 2007, Holböck (C-157/05, EU:C:2007:297), referitoare la libera circulație a capitalurilor, că StabAbgG nu este în conformitate cu dreptul Uniunii.

14 Pe de altă parte, în ceea ce privește aplicarea normelor în materie de ajutoare de stat, instanța de trimitere amintește că rezultat în special din Hotărârea din 6 octombrie 2015, Finanzamt Linz (C-66/14, EU:C:2015:661, punctul 21), că debitorul unei taxe nu poate invoca faptul că o mărșur fiscală de care beneficiază alte întreprinderi constituie un ajutor de stat pentru a se sustrage de la plata acelei taxe. Prin urmare, ea consideră că întrebările preliminare cu privire la acest aspect nu sunt necesare.

15 În aceste condiții, Verwaltungsgerichtshof (Curtea Administrativă) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„O reglementare care prevede plata unei taxe pe baza totalului bilanșului instituțiilor de credit încalcă libera circulație a serviciilor, prevăzută la articolul 56 și următoarele TFUE, și/sau libera circulație a capitalurilor și a plătitorilor, prevăzută la articolul 63 TFUE, în cazul în care o instituție de credit stabilită în Austria datorează taxa aferentă tranzacțiilor bancare cu clienți din restul Uniunii Europene, în timp ce această obligație nu incumbă unei instituții de credit cu sediul în Austria care încheie asemenea tranzacții în calitate de lider al unui grup de instituții de credit prin intermediul unei instituții de credit cu sediul în restul Uniunii Europene, al cărei bilanș trebuie consolidat cu cel al instituției de credit care funcționează ca lider de grup, întrucât taxa trebuie achitată din totalul bilanșului neconsolidat (neinclus în situația financiară a concernului)?”

Cu privire la întrebarea preliminară

Observații introductive

16 Din decizia de trimitere reiese că taxa de stabilitate și contribuția specială la această taxă, a căror legalitate este pusă în discuție în litigiul principal, se aplică instituțiilor de credit stabilite în Austria, precum și filialelor instituțiilor de credit străine stabilite în acest stat membru. Baza de calcul al acestor taxe este determinată în funcție de „totalul bilanșului neconsolidat mediu” al instituțiilor de credit stabilite în Austria și, în cazul filialelor societăților străine, pe baza unui bilanș fictiv. Termenul „neconsolidat” înseamnă că taxa de stabilitate și contribuția specială la această taxă se determină în funcție de totalul bilanșului fiecărei persoane juridice în parte, și nu în funcție de bilanșul consolidat al unui grup de societăți.

17 Astfel cum a arătat instanța de trimitere, operațiunile bancare sunt reflectate în totalul bilanșului instituțiilor de credit. De aici rezultă că suma care trebuie achitată în temeiul taxelor în discuție în litigiul principal variază în funcție de operațiunile bancare ale instituțiilor de credit stabilite în Austria pe care le efectuează în mod direct sau în sucursalele lor. Operațiunile bancare ale filialelor acestor instituții austriece stabilite în alte state membre nu sunt luate în considerare pentru determinarea bazei de calcul al acestor taxe.

18 Pe de altă parte, litigiul principal nu are ca obiect posibilitatea reclamantei din acțiunea principală, Hypothekenbank, de a oferi servicii prin intermediul unui sediu permanent într-un stat membru altul decât Austria sau de a se stabili în statul respectiv. După cum a confirmat ea însăși în observațiile sale scrise, aceasta furnizează servicii clienților cu reședință în alte state membre fără a recurge la sedii permanente stabilite în statele respective.

19 Prin urmare, prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolele 56 și 63 TFUE trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, în măsura în care impune

instituțiilor de credit stabilite în Austria care, precum cea în discuție în litigiul principal, furnizează servicii clienților cu reședința în alte state membre fără a recurge la sedii permanente stabilite în acestea și achită o taxă determinată în funcție de „totalul bilanțului neconsolidat mediu”, care cuprinde operațiunile bancare efectuate de aceste instituții direct cu resortisanți ai altor state membre, în condițiile în care exclude aceleași operațiuni realizate de filiale ale instituțiilor de credit stabilite în Austria atunci când aceste filiale sunt stabilite în alte state membre.

Cu privire la libertatea aplicabilă?

20 Întrucât întrebarea preliminară a fost adresată atât în raport cu articolul 56 TFUE, cât și cu articolul 63 TFUE, trebuie să se stabilească în prealabil dacă și, în caz afirmativ, în ce măsură o reglementare națională precum cea în discuție în litigiul principal poate să aducă atingere exercitării liberei prestări a serviciilor și liberei circulații a capitalurilor (Hotărârea din 21 iunie 2018, Fidelity Funds și alții, C-480/16, EU:C:2018:480, punctul 32).

21 În speță, din decizia de trimitere reiese că, în măsura în care serviciile bancare sunt furnizate rezidenților din alte state membre decât Austria, instituțiile de credit stabilite în Austria sunt supuse, în ceea ce privește taxa de stabilitate și contribuția specială la această taxă, unui tratament diferit în funcție de aspectul dacă prestează astfel de servicii fără intermediari sau prin intermediul unor filiale stabilite în alte state membre.

22 În fața Verwaltungsgerichtshof (Curtea Administrativă), Hypothekenbank susține că acest tratament diferit este discriminatoriu și că poate împiedica, pe de o parte, prestarea serviciilor bancare în alte state membre decât Austria și, pe de altă parte, libera circulație a capitalurilor.

23 În această privință, Curtea a statuat deja că operațiunile bancare, precum acordarea de credite cu titlu profesional, se referă, în principiu, atât la libera prestare a serviciilor în sensul articolului 56 TFUE și următoarelor, cât și la libera circulație a capitalurilor în sensul articolului 63 TFUE și următoarelor (Hotărârea din 3 octombrie 2006, Fidium Finanz, C-452/04, EU:C:2006:631, punctul 43).

24 Pe de altă parte, trebuie amintit că, atunci când o măsură națională se referă atât la libera prestare a serviciilor, cât și la libera circulație a capitalurilor, Curtea examinează măsura în discuție, în principiu, numai în raport cu una dintre aceste două libertăți dacă se dovedește că, în circumstanțele cauzei principale, una dintre ele este cu totul secundară în raport cu cealaltă și poate fi analizată în cadrul celeilalte [Hotărârea din 26 mai 2016, NN (L) International, C-48/15, EU:C:2016:356, punctul 39].

25 Rezultă că, în împrejurările cauzei principale, aspectul privind libera prestare a serviciilor prevalează asupra celui privind libera circulație a capitalurilor. Astfel, prin argumentația sa, așa cum a fost rezumată de instanța de trimitere, Hypothekenbank urmărește să susțină că luarea în considerare, în scopul stabilirii taxei de stabilitate și a contribuției speciale pentru această taxă, a operațiunilor bancare pe care le efectuează fără intermediar cu clienți din alte state membre decât Austria majorează costul acestor operațiuni și face astfel mai puțin atractivă activitatea transfrontalieră. O asemenea consecință privește în mod preponderent libera prestare a serviciilor, în timp ce efectele asupra liberei circulații a capitalurilor sunt numai o consecință inevitabilă a acesteia.

26 În consecință, întrebarea adresată trebuie analizată nu în raport cu articolul 63 TFUE și următoarele, referitoare la libera circulație a capitalurilor, ci cu articolul 56 TFUE și următoarele, referitoare la libera prestare a serviciilor.

Cu privire la existența unei restricții privind libera prestare a serviciilor

27 Trebuie să se arate că, independent de problema dacă taxa de stabilitate și contribuția specială la această taxă reprezintă un impozit direct sau indirect, ele nu au făcut obiectul unei armonizări în cadrul Uniunii și, prin urmare, într-o competență a statelor membre, care, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, trebuie să exercite această competență cu respectarea dreptului Uniunii (Hotărârea din 1 decembrie 2011, Comisia/Ungaria, C-253/09, EU:C:2011:795, punctul 42).

28 Articolul 56 TFUE se opune aplicării oricărei reglementări naționale al cărei efect este de a face ca prestarea de servicii între state membre să fie mai dificilă decât prestarea de servicii realizată exclusiv în cadrul unui stat membru. Astfel, conform jurisprudenței Curții, articolul 56 TFUE prevede eliminarea oricărui restricții privind libertatea de a presta servicii impuse în temeiul faptului că prestatorul este stabilit într-un alt stat membru decât cel în care se efectuează prestația (Hotărârea din 25 iulie 2018, TTL, C-553/16, EU:C:2018:604, punctul 45 și jurisprudența citată).

29 Constituie restricții privind libera prestare a serviciilor măsurile naționale care interzic, îngreunează sau fac mai puțin atractivă exercitarea acestei libertăți (Hotărârea din 25 iulie 2018, TTL, C-553/16, EU:C:2018:604, punctul 46 și jurisprudența citată).

30 Dreptul la libera prestare a serviciilor conferit de articolul 56 TFUE resortisanților statelor membre include și libera prestare a serviciilor „pasiv”, și anume libertatea destinatarilor serviciilor de a se deplasa într-un alt stat membru pentru a beneficia de un serviciu în acel stat, fără a fi afectată de restricții (Hotărârea din 9 martie 2017, Piringer, C-342/15, EU:C:2017:196, punctul 35).

31 În această privință, este necesar să se arate că taxa de stabilitate și contribuția specială la această taxă nu instituie nicio distincție în funcție de originea clienților și nici în funcție de locul prestării. Astfel, în scopul stabilirii bazei de calcul al acestor taxe în funcție de totalul bilanșului neconsolidat mediu al instituțiilor de credit stabilite în Austria, trebuie să se țină seama de ansamblul operațiunilor bancare pe care o astfel de instituție le efectuează, fără intermediari, în Austria sau într-un alt stat membru.

32 În plus, simplul fapt că aceste taxe sunt susceptibile să majoreze costul operațiunilor bancare nu poate constitui un obstacol în calea liberei prestări a serviciilor. Astfel cum a statuat Curtea, articolul 56 TFUE nu vizează măsurile al căror unic efect este cauzarea unor costuri suplimentare pentru prestațiile respective și care afectează în același mod prestarea serviciilor între statele membre și prestarea lor în interiorul unui singur stat membru (Hotărârea din 8 septembrie 2005, Mobistar și Belgacom Mobile, C-544/03 și C-545/03, EU:C:2005:518, punctul 31, precum și Hotărârea din 11 iunie 2015, Berlington Hungary și alții, C-98/14, EU:C:2015:386, punctul 36).

33 În ceea ce privește afirmația potrivit căreia ar exista o discriminare a instituțiilor bancare stabilite în Austria care desfășoară operațiuni bancare într-un alt stat membru fără intermediar în raport cu cele care oferă acest serviciu cu ajutorul unor filiale independente stabilite în statul membru respectiv, trebuie să se sublinieze că aceste din urmă instituții au ales să își exercite libertatea de stabilire conferită de articolele 49 și 54 TFUE, în timp ce primele s-au stabilit numai în Austria și furnizează servicii cu caracter transfrontalier care intră sub incidența liberei prestări a serviciilor, garantată de articolul 56 TFUE.

34 În această privință, Curtea a statuat deja că este necesar să se facă distincție între

domeniul de aplicare al liberei prestări a serviciilor și, respectiv, cel al libertății de stabilire. În acest scop, trebuie să se determine dacă operatorul economic este stabilit sau nu este stabilit în statul membru în care oferă serviciul în discuție. În cazul în care este stabilit în statul membru în care oferă acest serviciu, el intră în domeniul de aplicare al libertății de stabilire, astfel cum este definit la articolul 49 TFUE. În schimb, în cazul în care operatorul economic nu este stabilit în statul membru de destinație, este un prestator transfrontalier care intră sub incidența principiului liberei prestări a serviciilor (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 decembrie 2003, Schnitzer, C-215/01, EU:C:2003:662, punctele 28 și 29, precum și Hotărârea din 10 mai 2012, Duomo Gpa și alții, C-357/10-C-359/10, EU:C:2012:283, punctul 30).

35 Astfel, noțiunea „stabilire”, în sensul dispozițiilor din Tratatul FUE referitoare la libertatea de stabilire, implică exercitarea efectivă a unei activități economice prin intermediul unei instalații stabile în statul membru gazd pentru o durată nedeterminată. În consecință, aceasta presupune o implantare reală a societății în cauză în acest stat membru și exercitarea unei activități economice efective pe teritoriul acestuia (Hotărârea din 12 septembrie 2006, Cadbury Schweppes și Cadbury Schweppes Overseas, C-196/04, EU:C:2006:544, punctul 54 și jurisprudența citată).

36 În schimb, în cazul în care prestatorul unui serviciu se deplasează într-un alt stat membru decât cel în care este stabilit, dispozițiile capitolului din tratat privind serviciile, în special articolul 57 al treilea paragraf TFUE, prevăd că acest prestator își desfășoară activitatea temporar în acel stat (Hotărârea din 30 noiembrie 1995, Gebhard, C-55/94, EU:C:1995:411, punctul 26, și Hotărârea din 11 decembrie 2003, Schnitzer, C-215/01, EU:C:2003:662, punctul 27).

37 În aceste condiții, statele membre pot să țină seama de aceste diferențe și, prin urmare, să trateze în mod diferit, în scopul impozitării, activitățile persoanelor și întreprinderilor care intră sub incidența libertății de stabilire sau, respectiv, a libertății de a presta servicii și care implică, în general, consecințe juridice și economice diferite.

38 Rezultă că o reglementare națională precum cea în discuție în litigiul principal nu este susceptibilă să îngreuneze sau să facă mai puțin atractivă exercitarea liberei prestări a serviciilor.

39 În ceea ce privește îndoielile exprimate de instanța de trimitere referitoare la relevanța Hotărârii din 5 februarie 2014, Hervis Sport- és Divatkereskedelmi (C-385/12, EU:C:2014:47), invocat în fața sa de reclamanta din litigiul principal, trebuie amintit că, la punctele 37-41 din această hotărâre, precum și la punctul 23 din Hotărârea din 26 aprilie 2018, ANGED (C-234/16 și C-235/16, EU:C:2018:281), Curtea a statuat că o prelevare obligatorie care prevede un criteriu de diferențiere, aparent obiectiv, dar care defavorizează, în majoritatea cazurilor, ținând seama de caracteristicile sale, societățile care au sediul în alte state membre și care se află într-o situație comparabilă cu a celor care au sediul în statul membru de impunere constituie o discriminare indirectă întemeiată pe locul sediului societăților interzisă prin articolele 49 și 54 TFUE.

40 Cu toate acestea, astfel cum reiese din cuprinsul punctelor 18 și 26 din prezenta hotărâre, în litigiul principal, Hypothekenbank nu poate invoca o încălcare a dispozițiilor Tratatului FUE referitoare la libertatea de stabilire.

41 În plus, în cadrul procedurii prevăzute la articolul 267 TFUE, revine numai instanței de trimitere obligația de a defini situația de fapt în care se încadrează întrebările adresate Curții (Hotărârea din 10 iulie 2018, Jehovan todistajat, C-25/17, EU:C:2018:551, punctul 28).

42 În mod cert, în observațiile sale scrise prezentate Curții, Hypothekenbank susține că, în practică, instituțiile de credit regionale stabilite în Austria în apropierea frontierelor acestui stat membru ar furniza mai des servicii care au un caracter transfrontalier decât celelalte instituții de credit regionale stabilite în același stat membru, astfel încât taxa de stabilitate și contribuția

special? la această tax? ar afecta în principal primele institu?ii. Această situa?ie ar constitui o discriminare comparabil? cu cea în discu?ie în Hot?rârea din 5 februarie 2014, Hervis Sport- és Divatkereskedelmi (C?385/12, EU:C:2014:47). Totu?i, cele câteva date furnizate de Hypothekenbank cu privire la sectorul bancar în Austria nu permit nicidecum s? se verifice temeinicia afirma?iilor sale. În orice caz, aceste elemente factuale nu au fost eviden?iate de instan?a de trimitere.

43 Prin urmare, din moment ce nu s?a stabilit c? reglementarea în discu?ie în litigiul principal este susceptibil? s? creeze o situa?ie comparabil? cu cea în discu?ie în cauza în care s?a pronun?at Hot?rârea din 5 februarie 2014, Hervis Sport- és Divatkereskedelmi (C?385/12, EU:C:2014:47), nu este necesar s? se examineze aplicabilitatea, prin analogie, în materia liberei prest?ri a serviciilor, a jurispruden?ei citate la punctul 39 din prezenta hot?râre.

44 Având în vedere ansamblul considera?iilor care preced?, trebuie s? se r?spund? la întrebarea adresat? c? articolul 56 TFUE trebuie interpretat în sensul c? nu se opune unei reglement?ri na?ionale precum cea în discu?ie în litigiul principal, în m?sura în care impune institu?iilor de credit stabilite în Austria care, precum cea în discu?ie în litigiul principal, furnizeaz? servicii clien?ilor cu re?edin?a în alte state membre f?r? a recurge la sedii permanente stabilite în acestea s? achite o tax? determinat? în func?ie de „totalul bilan?ului neconsolidat mediu”, care cuprinde opera?iunile bancare efectuate de aceste institu?ii în mod direct cu resortisan?i ai altor state membre, în condi?iile în care exclude acelea?i opera?iuni realizate de filiale ale institu?iilor de credit stabilite în Austria atunci când aceste filiale sunt stabilite în alte state membre.

Cu privire la cheltuielile de judecat?

45 Întrucât, în privin?a p?r?ilor din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instan?a de trimitere, este de competen?a acesteia s? se pronun?e cu privire la cheltuielile de judecat?. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observa?ii Cur?ii, altele decât cele ale p?r?ilor men?ionate, nu pot face obiectul unei ramburs?ri.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declar?:

Articolul 56 TFUE trebuie interpretat în sensul c? nu se opune unei reglement?ri na?ionale precum cea în discu?ie în litigiul principal, în m?sura în care impune institu?iilor de credit stabilite în Austria care, precum cea în discu?ie în litigiul principal, furnizeaz? servicii clien?ilor cu re?edin?a în alte state membre f?r? a recurge la sedii permanente stabilite în acestea s? achite o tax? determinat? în func?ie de „totalul bilan?ului neconsolidat mediu”, care cuprinde opera?iunile bancare efectuate de aceste institu?ii în mod direct cu resortisan?i ai altor state membre, în condi?iile în care exclude acelea?i opera?iuni realizate de filiale ale institu?iilor de credit stabilite în Austria atunci când aceste filiale sunt stabilite în alte state membre.

Semn?turi

* Limba de procedur?: germana.